

0527 – 27. mai

Elsk hverandre inderlig av et rent hjerte, dere som er gjenfødt. 1Pet 1: 22–23.

Kjærligheten til Guds barn er en frukt og et tegn på den nye fødselen. En formaning til å elske med denne kjærligheten det her tales om, angår derfor ikke hvem som helst. Men bare gjenfødte kristne.

Vi må passe på at vi ikke prøver å formane dem som bare er «født etter kjødet» til å elske dem som er «født etter Ånden». Det blir alltid en umulig oppgave å ville oppheve den gamle fiendskapen mellom slangens sæd og kvinnens. Det er Guds gjenfødte barn det gjelder, når Herren Kristus og apostlene formaner: «Elsk hverandre inderlig!»

Kjærligheten er født i hjertene våre av Ånden, og vokser ved at vi selv lever sammenvokset med Frelseren. Likevel er det nødvendig, som med alle Åndens frukter, at den voktes og skjøttes godt. Derfor har vi de mange Skriftens formaninger og oppmuntringer til kjærlighet.

Og det er et stort tap, og en stor fare, om du mister kjærligheten til brødrene. Vår svorne fiende fører en konstant kamp mot de kristnes broderkjærlighet. For han vet godt hva han har oppnådd hvis han kan få ført deg bort fra samfunnet med brødrene. Også i våre egne hjerter finner han mange midler han kan bruke.

Men like mye som denne kjærligheten er en frukt av livet i Kristus, så er den også alltid totalt avhengig av dette livet. Så lenge jeg lever et liv i en levende nådens daglig omvendelse og tro, elsker jeg mine nådesøsken. Derfor ligger den første, den alminneligste og mest alvorlige årsaken til at kjærligheten blir kald, i et svekket nådeliv.

Når et jordisk sinnelag begynner å ta overhånd hos en kristen, da lever han ikke lenger i en nådens daglige omvendelse og tro. Da har han ikke lenger en sann syndserkjennelse og all sin trøst i nåden. Og da begynner han straks å bli kald overfor brødrene. Da ser han mer feilene deres enn den nåden som bor i dem. Også slik fullbyrdes disse ordene fra Herrens munn: «Fordi urettferdigheten tar overhånd, skal kjærligheten bli kald hos de fleste».

I tillegg er det også mye uforstand og andre feil blant brødrene, som kan støte og dempe kjærligheten. Og så finnes det også meningsforskjeller som splitter brødrene. Riktignok gjelder som regel meningsforskjellene bare mindre vesentlige spørsmål, for i den store hovedsaken er jo alle Guds barn i hele verden enige. Men likevel kan disse meningsforskjellene påføre kjærligheten dødelige sår.

Dette skjer særlig på to måter: Først og fremst hvis jeg ikke innser at en åndelig bror kan være en like redelig og benådet kristen, selv om han ikke oppfatter alle ting i Guds ord slik jeg gjør. Det har sammenheng med at jeg ikke forstår at det finnes gjenfødte Guds barn også blant dem som på visse områder har andre oppfatninger. For følgen av dette blir at jeg begynner å fordømme alle disse som i noen grad har en annen mening enn meg. Og en slik dømmesyke vil alltid slukke kjærligheten.

Noe ganske annet er det om jeg motsier den falske oppfatningen, eller påtaler en feil eller uforstandig oppførsel hos en bror. Slik også Kristus refset Peter når han drog sverdet, og en annen gang kalte ham «Satan» (motstander). Dette vil ikke gå ut over kjærligheten. Men helt å fordømme dem som tross alt har all sin trøst i Kristi blod, det bryter totalt med kjærligheten, og vil drepe den.

Dernest skjer dette når disse mindre viktige spørsmålene blir så store og avgjørende for meg, at de får førsteplassen i hjertet mitt. Det vises ved at alle de som er enig med meg i de aktuelle spørsmålene, selv om de ikke lever i Kristus, blir mere kjær for meg enn de som virkelig er Jesu venner, men ikke er enig med meg i et eller annet spørsmål. Å, det er et betenkelig tegn og et forferdelig forhold!

Det kan kanskje gjelde et så overfladisk spørsmål at selv Kristi fiender med glød kan gå inn for det. Men som er blitt så viktig for meg at jeg i kjærlighet og glede har samfunn med disse, utelukkende fordi de står sammen med meg i dette mindre viktige spørsmålet. Framfor å foretrekke et møte med de nådesøsken i Kristus «som har fått samme dyrebare tro som jeg i vår Gud og vår Frelser Jesu Kristi rettferdighet».

Når altså et menneske som er min Herres fiende. Som ennå aldri har fått den tanken å søke sin forsoning og fred i Lammets blod. Som ennå aldri har ligget som en fortapt synder ved Jesu føtter, men har trampet Guds Sønn under fot og vanhelliget paktsblodet. Er det ikke da betenkelig, og en fryktelig situasjon, når et slikt menneske blir mer kjær for meg enn en Jesu venn, som har fått sitt alt i Lammets død og smerte. Som er Guds barn og min evighets-bror?

Og vitner ikke dette om at det ubetydelige spørsmålet, som var årsaken til alt sammen, har fått større betydning for meg enn Frelseren. Og de som er brødre på det grunnlaget er kjærere for meg enn de som er brødre i Kristus?

Kjærligheten til Guds barn kan altså utslokkes gjennom så mange forskjellige forhold.

Hvor viktig er det ikke da å gi nøye akt på seg selv! Og ha klart for oss all den grunn vi har til å elske våre nådesøsken!